

Békeharang.

Megjelenik minden hó 1.-én és 15.-én.

Előfizetési díj egész évre: 1 korona.

A hősiesség.

A mostani nagy időkben sokat beszélünk a hősookról. A hősiesség lelke szállta meg az emberek százait, ezreit. És különös érzés tölti be szívünket, amikor egy ilyen hősről hallunk, amikor vele találkozunk.

Hányszor láttuk már őket hosszú menektekben, énekelve, felszallagozva, lelkesülten végig vonulni utcáinkon. Egyik-másik testvérünket, barátunkat talán még a vasúti kocsi-ban is felkerestünk még egyszer — utoljára. Oh, minő érzés töltötte be keblünket! Éreztük, hogy nem közönséges emberek azok, akiket most látunk, akiktől fájó szívvel, de mégis büszkén búcsuzunk el. És nemsokára, néhány nap múlva, egy-két hét múlva, ki szem, ki kar, ki láb nélkül, ki fején sebezve, ki mellén keresztül löve jött ismét közénk. A fájdalom olykor nagy volt, de egy bizonyos fenkölt érzés győzelmet adott és a kint könnyen viselték. A hősiesség lelke ez.

Sokan az ilyen hősök közül nem is tudnak számot adni arról, hogy miért és mit cselekedtek, de egy titokzatos, óriási vágy fogta el és cselekvésre ösztönözte őket. És ez is az igazi hős. Nem sokat beszélni, hanem nagyot cselekedni akar.

De miért hős a hős? Mert sokat, nagyon sokat, mindent oda tud adni másokért. Feláldozza magát azokért, akikért eddig élni, dolgozni akart. Feláldozza azt, ami eddig neki kedves és drága volt. Igen feláldozza a legbecesebbet, az életét. Hős mert diadalmasan végig harcolta ama belső küzdelmet, amely után önként le tud mondani, önként feltudja áldozni azokat.

Ha mindezeket megjelenítjük magunknak, nem-e tűnik szemünkbe, hogy semmi sem hasonlít a kereszténységhez jobban, mint e hősiesség? Nem-e Krisztus mondta: „Aki engem követni akar, tagadja meg magát és úgy kövessen?” „Aki jobban szereti apját vagy anyját nálamnál nem méltó én hozzám; aki jobban szereti fiát vagy leányát nálamnál, nem méltó én hozzám.” „Aki az életét meg akarja tartani, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét én értem, az megtalálja azt.” Valóban, hős az, aki magáévá tudja tenni azokat, amik e kijelentésben benne vannak foglalva.

A kereszténység nem fejhorgasztásból, de nem is a rózsafüzér morzsolgatásából áll, hanem elszántságból, harcból, önfeláldozásból. Bátran ki kell állnunk és jól kell felkészülve lennünk a viadalra. Aki nem hős, az élet koronáját sohasem nyeri el.

Nézzük csak, hogy hányan harcolnak az életben, mint keresztények, hősök gyanánt. Hol vannak azok, akik elég bátrak, „Krisztus gyalázatát” hordozni? Avagy nem-e restelkedik csaknem valamennyi, ha azt találja valaki mondani róla, hogy a bibliában hisz, hogy imádkozik, hogy „szent”? Probáld csak meg nyíltan vallani, hogy te az életedet Krisztus szavai szerint akarod berendezni, hogy te gonosz embernek tartod azt, aki káromkodik, aki a felebarátját gyűlöli, hogy te nem vagy hajlandó végig járni a világ posványos szennyes útjain, meglásd, minő világra szóló harc kiinduló pontja lesz e kijelentésed. Ekkor lesz csak fogalmad róla, hogy mennyi bátorság, mennyi önfeláldozás, mennyi szeretet kell ahhoz, e világon csendesen élni, a bűntől magát tisztán megőrizni, csatlakozni azokhoz akik Krisztus programja szerint rendezték be életüket.

Keresztény leszel, ha hős akarsz lenni. Ha oda akarsz adni Krisztusért a bűnös életedet. Ha kész vagy a kétszínűséget felváltani az őszinteséggel. Ha a hazugságot száműzni fogod szájadból és az igazság költözik be szívedbe. Ha odatudod adni a világ gyönyörűségeit, pompáját és helyette meg vagy elégedve békeséggel, örömmel és boldogsággal, miket Krisztus megad minden hős harcosának.

Bár csak sokan vennének példát e súlyos időkben a harctéren harcoló hőseinktől és meglátnák óriási mulasztásaikat, amennyiben nem harcoltak hősként Krisztus zászlója alatt és eltökélnék magukat rá, hogy ezentúl méltók akarnak lenni a szép „keresztény” névre, amelyhez csak a „hős” név hasonló.

Apróságok Wesley életéből.

52. A Krisztus véréről szóló ige hatalmasa. Egykor Wesleyt megtámadta egy rabló. Röviden pőnzét vagy életét követelte. Miután Wesley odaadta neki pőnzét így szólott hozzá: „Engedje meg, hogy egy szót szól-

jak Magához, mert eljő az idő, amikor ezen most viselt dolgait meg fogja banni. Emlékezzen meg akkor ez igéről: „A Krisztus vére megtisztít minden bűntől“. Anélkül, hogy egy szót szolt volna erre, a rabló tovább ment.

Számos év mult el azóta, amikor egyszer egy idegen szólította meg Wesleyt a templom ajtajában és miután bemutatkozott megkérdezte tőle, hogy emlékezik-e rá, hogy egykor őt egy rabló megtámadta. Wesley igenlőleg válaszolt és nagy csodálkozására a kérdező a következőket mondta el: „En voltam az az ember; az az egyetlen bibliai vers volt alapos megtérésemnek okozója. Most már rendszeren látogatom az istentiszteleteket, ügyelek az igére és tudom, hogy keresztény ember vagyok“.

53. Wesley győzelme egy csendháborító ember felett. Wesley egykor Bathban prédikált. Bath püspöki székhely és híres fürdő Angliában. Egy nemesi származású lakos, kinek neve „Beau Nash“ (Nash magyarul annyit tesz, mint gyöngy ember) volt, elhatározta, hogy a gyülekezetet zavarni fogja azért, hogy a hitszónokot nevetségessé teszi és a metodizmust gúnyolja. Nash eme szándéka hamarosan közismertté lett és igen sokan gyülekeztek össze, különösen a gazdagok és tekintélyesebb emberek közül. Mindenki az egész dolog kimenetelére volt kíváncsi. Wesley beszédében minden osztályhoz fordult, úgy a gazdagok, mint a szegényekhez. A prédikáció alatt belépett Beau Nash és Wesleyhez közeledett e szavakkal: „Kinek a felhatalmazására prédikál Ön itt?“ Wesley így válaszolt: „Jézus Krisztus felhatalmazására, mivel engem a jelenlegi canterburyi érsek ruházott fel, amikor kezeit réám helyezve így szólt: „Felhatalmazlak az evangélium prédikálására“. Nash ennek dacára azt állította, hogy Wesley a törvény ellenére cselekszik. „Ezenkívül“ mondá ő, „az Ön prédikációi a népet annyira megijesztik, hogy magán kívül van“. — „Uram“ viszonzá Wesley, „hallott Ön már engem valaha prédikálni?“ — „Nem“, mondá Nash. — „Hogyan tud valami felett itélkezni, amit sohasem hallott?“ — „Az általános jelentésekből“ — felelé Nash. — „Uram, avagy nem-e hívják Önt Nash-nak?“ kérdezte Wesley és még hozzátette: „Nekem nem szabad Önt nevének általános jelentéséből megítélni“. Nash találva érzé magát Wesley gúnyos feleletétől, de egy kis idő mulva így folytatta kérdéseit: „Akarom tudni, hogy miért jönnék ide ezek az emberek?“ Ekkor Wesley egyik hallgatója így szólt: „Uram engedje át nekem. Ön Nash úr, gondoskodjon kedve szerint a testéről, mi meg lelkünkön fogunk gondoskodni és a lelkünk

táplálása végett jöttünk mi ide.“ Erre Nash sietve elhagyta a helyet.

A prédikáció befejezése után az utcák zsúfolva voltak emberekkel; mindenki sietett látni azt az ember, aki ily nagy mozgalmat idézett elő beszéde által.

A Szentírás olvasásának üdvös volta.

Egy katolikus lelkész arra vonatkozólag akart kísérletezni, hogy a közönséges emberre nézve hasznos-e vagy ártalmas-e a biblia olvasása. E célból egy kovácsnak, aki a legrosszabb férj, és apa volt, aki az itálnak adta magát és haszontalan volt, aki a leggonoszabb házi zsarnok volt és akit már igen sokszor eredetnemtelenül, megintett, adott egy egész bibliát. Szándékosan, beszéli a pap, tartózkodtam mindenféle intelmektől és nem adtam neki semmiféle oktatást a biblia olvasására vonatkozólag, csupán így szóltam hozzá: olvasson a hosszú téli estéken ebben a szép könyvben és jelentse nekem időnkint hogy tetszik-e a tartalma. Kíváncsiságában köszönettel elfogadta. A kovács jámbor feleségét utasítottam, hogy a férjére okosan ügyeljen. Néhány nap mulva hozzám jött és a következőket beszélte el nekem: Mikor a férje a könyvet hazahozta egy kevéssé átnézte és azután így szólt: „Egy biblia! ez nem nekünk való könyv, hanem a papoknak; ezt megtarthatta volna.“ Erre a polcra tette és mondta: „Senki se nyúljon hozzá!“ Az első napou mint rendszeren részegen jött haza és lármázott majd pedig lefeküdt. A következő estén, valami munkával eltelt a közönséges kocsmái idő és otthon maradt. Bár fáradt volt már, mégis evés után a bibliát levette a polcra és így szólt: „Akarom látni, hogy a papok okosabbak lesznek-e belőle, mint mi közönséges halandók!“ A következő napon egy paraszt jött hozzájuk a szomszédos faluból. Ez az ember protestáns volt. Mikor ez a nagy könyvet megpillantotta, megkérdezte, hogy talán biblia az. „Igen“, felelé a kovács, és hozzátette: „És engem kellene ennek szentté változtatni, de semmi kedvem sincs hozzá.“ Azután a paraszt megintette őt és kérte, hogy a kegyelmi időt semmi áron se mulassza el. Ugyanaz nap este ismét elkezdett a bibliában olvasni és így szólt: „E könyv nem is olyan rossz, bár megtanulja az ember belőle, hogy mi történt akkor, amikor Isten a földet és az embert teremtette.“ Másnap este ismét hosszabb ideig olvasott belőle, de nem egyfolytában, hanem különböző helyén. És így folytatta a következő estéken mind buzgóbban az olvasást és eza-

lált megfélekedezett a kocsmáról. Gondolhatja, lelkész úr, hogy gyermekeim és én mennyire örültünk ezen. De én is gyakran kértem Istent, hogy adjon férjemnek más értelmet és hogy a könyv olvasását áldja meg lelkében. A jó asszony öröme még nagyobb lett, amikor egy napon egy ember jött hozzájuk a szomszédos faluból és munkát adott férjének. Mikor ez észrevette a nagy könyvet megkérdezte, hogy mi az. Most a kovács nem tudta eléggé dicsérni a bibliát. Még ha a pap egy aranyat is kérne érte, megpróbálná leszolgálni, annyira megkedvelte azt és nem tud többé megválni a szent könyvtől. Nincs az a prédikátor, aki úgy megtudná inteni az embereket és úgy a szívhez szólni, mint e biblia. „János,“ — így hívták azt az embert, — folytatta a kovács, „mi ketten egy kissé vadul és vidáman éltünk a világon, de én mondom neked, ne halaszd egy pillanatig sem el és olvasd e könyvet; Isten nélkül többé nem lehet élni és Krisztus, a mi Üdvözítőnk nélkül, megjavulás és igaz bűnbánat nélkül nincs mennyország.“ Mennyire csodálkozott a kovács felesége e szavak hallatára. Meghatva sietett szobájába, térdre borult és hálát adott az Istennek férje nézetváltztatásáért és buzgón kérte a Mindenhatót, hogy tartsa meg benne az Ő Szentlelke által a jó gondolatokat. Ezután a kovács esténként feleségének és gyermekeinek a bibliából felolvasni szokott és az utóbbiakat még jó tanácsokkal is ellátta. Megszelidült, szorgalmasabbá lett és az emberekkel is barátságosabban bánt. A katolikus pap ezek után még volt győződve róla, hogy a Szentírás olvasása mindenki részére üdvös.

Szerkesztői rovat.

Az évi konferenciánk május hó 13-16-ig fog megtartatni Bzcsben. Az üléseken Dr. Nuelsen J. L. püspök fog elnökölni. Emlékezzünk meg imáinkban e fontos gyűlésekről.

Mai számunkban hosszabb levelet közlünk Drum Nándor szeminarista testvérünk-től, aki azóta a harc téren súlyosan megsebesült. Egy golyó a mellén fúrodott keresztül és tüdejét gyengén megsértette. Egyelőre a trencsén-teplici megfigyelő állomásra szállították. Forró imáinkban fordulunk az Úrhoz, tartsa meg az Ő szolgáját e válságos állapotban, az Ő országa javára és mindnyájunk örömére.

Katona testvéreink közül az utóbbi időben ismét hárman vonultak a harc tere. Nevezetesen Dietrich Károly szakaszvezető Szeghegyről, Török Antal Szegedről és Jakob G. A. Szenttamásról. Mindhárman az északi

harcterre mentek. Emich György Cserevénkáról és Jakob Károly egyévi önkéntes, Szenttamásról egyelőre Szabadkán nyerik kiképzésüket. — Mint értesülünk Gavlik Ferencz Szenttamásról, betegen érkezett haza. A kemény hidegben megfagytak lábai és kezei és most gyógyulásáig szabadságon lesz odahaza. — Emlékezzünk meg fohászainkban szüntelen katoná testvéreinkről.

Szerkesztőségünkben szívesen fogadunk katoná testvéreinkről bármely hírt. Azért felkérjük hozzátartozóikat is, szíveskedjenek tábori leveleket vagy levelező lapokat Jakob János a „Békeharang“ szerkesztője, címre Ujverbászra küldeni.

A szegedi testvéreinkkel és barátainkkal közöljük, hogy bár a háborúra való tekiütéssel kénytelenek voltunk, munkaerő hiányában, az imatermet egyelőre feladni, mégis havonként legalább egyszer eljárunk Szegedre. Kívánságra szívesen tartunk háziistentiszteleteket. Erre vonatkozó meghívásokat szívesen fogadunk.

A következő sorokat kaptuk a harc téről: „Kedves Jakob testvér! Szeretettel üdvözlöm a harc téről, ahol már két hete vagyok. Hogy mi indított e lap megírására, azt is megírom. Ugyanis egy fenyvesnek a hóval borított pusztaságán sir a lelkem, mivel nagyon elhagyatottnak éreztem magam. De megláttam egy fába vésett keresztet, kb. 15 cm. nagyságut. És ez a kis jelkép nagy érzéseket hozott a lelkemben. Úgy írom meg e sorokat azon fa alatt. Az Úr áldja meg szeretteivel. Nagyszombatnapján. Tisztelője Török Antal.“

Tábori levél.

Drum Nándor Őrvezető levele szüleikhez és testvéreikhez

Kelt 1915. III. 20.

Szeretteim! Nagy örömömré és megelégedésemre szolgál, hogy ismét egyszer kimerítőbben írhatok nektek. Azt hiszem már közöltem veletek, hogy mióta a kárpátokban vagyunk négyszer kellett támadásba mennünk. Továbbá, hogy három támadásunk szép eredménnyel járt, kevés veszteséggel, de a negyedik nem sikerült és igen sok áldozatot követelt. Ezredünk csaknem teljesen elveszett és rendetlenségbe jutott. Én kb. a közepén állottam a második és negyedik szakasz között és mintegy 15—20 lépésnyire jutottam az orosz harcél elé. Tovább nem is jutott senki. Alig jutottunk 10 lépésnyire a fedezékünk-től, máris oly fegyver és gépfegyver tűzbe kerültünk, hogy parancsnokunknak, aki egy vitéz zászlós volt, „fektűjt“ kellett vezényelnie. Ugy reggeli 3 órakor lehetett, a hold és a hó világították be a tájat és az orosz jól felkészülve állott a he-

lyén. Erős golyózapor és ágyútűz mellett mégegyszer felkerekedtünk, hogy az ellenséges hadállásokat rohamban bevegjük. De ekkor a mieink csoportokban hullottak el, nem volt több „hurra” hallható, csupán „Oh” és „Jaj” kiáltások. És golyótól eltalálva vezényelt a zászlós ismét „feküdj!” Aki még nem esett el, elejtette magát és fedezéket keresett. Én a havat, előre, jobbra és balra magamról eltakarítottam, hogy a vérszomjas ellenség észre ne vegyen. Ez alkalmasint segített is valamit rajtam, de azon komoly pillanatokban éreztem, hogy csakis a Mindenható keze óvott meg a biztos haláltól, megsebezéstől, megfagyástól. Oh, mily félelmetes volt ez a tűz! Elöttem, mögöttem és mellettum fütyültek az orosz lövedékek és dumdum golyók. A sátrat letépték a hátizsákomról. A kabátomat, sapkámat, hátizsákomat, csajkámat és tarisznyámat átlukasztották, de én magam ép maradtam, dacára annak, hogy ez a borzasztó tűz egész napon át tartott. Csak a tagjaim majdnem megmevedtek a rettenetes hidegben. Amint megmozdultam, rögtön lövések és gépfegyverek kattogása volt hallható. Azonban mégis ettem egy kis szalonnát és kenyeret, azonkívül egy konzervet és aztán rettenetes golyózaporban visszavonultam állásainkba. kb. 3 órakor lehetett délután. Az éjjelt alig tudtam megvárni. Amikor ismét volt fedezékem, menni akartam. De annyira merevek voltak tagjaim, hogy egy ideig, csak csúszva tudtam tovább mozogni. Amennyire láthattam a rajvonalban elől csak még egy élő ember volt. A többiek mind borzasztó állapotban feküdtek egymáson és egymás mellett: ki holtan, ki megsebezve és megmevedve. „Ma Isten kegyelmes keze

mentett meg téged” — gondoltam magamban — „légy bátor és háládatos és bízd magad továbbra is Őreá, mert láthatólag, még vannak tervei veled.” Egy napot és egy éjjelt még több szétvert emberrel együtt, egy biztos fedezékben töltöttem el, aztán századomhoz visszatértem. Csakúgy mint a többi, a mienk is, egy tizedére lefogyott és így további cselekvésre alkalmatlan volt. Egy nap mulva aztán csakugyan visszavonultunk egy faluba, ahol aztán ezredünk gyülekezett és újra be lett osztva. 3—4 századból egy lett. És az így újonnan beosztott csapatokat mások erősítésére helyezték el egyelőre. Egy osztrák Landwehr hadosztályhoz vagyunk beosztva. Most jobb dolgunk van. Több élelmet kapunk, kevesebb szolgálatunk, több nyugalomunk és melegebb fedezékünk van. De azért hozzánk is eljut még számos gránát és srappnell megpuskagolyó is. A hidegek különösen gyögyötörnek és sokszor leszünk „riadó”-val nyugtalanítva. Mennyire vágyodunk el innen, erről a barátságtalan, hideg tájról! Mennyire szeretnénk ismét szeretteinket, házunkat és otthonunkat viszontlátni! Sokan boldogok volnának, ha csak egyszer hazájukon keresztül utazhatnának, vagy ha valamely városban vagy akár egy kórházban lehetnének. Még a déli harctérre való áthelyeztetést is örömmel köszöntenék. De a béke után is vágyodunk már. Bárcsak a jó Isten megadná már Európa kiuzott népeinek, amelyek bűnbánólag közelednek hozzá. Csak Ő gyógyíthatja meg a sok sebet és Ő segíthet a nagy nyomorúságon. Uram ne hagyj el minket! Segíts Te meg minket!

Isten Veletek! Legyetek boldogok az örömteli viszontlátásig!

Methodista istentiszteletek tartatnak:

Budapest, VII., Rottenbiller utca 35.: Vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 órakor, kedden és csütörtök este 8 órakor.

VI., Petneházy utca 25. (Angyalföld): vasárnap és szerdán este 8 órakor.

Bácsfeketehegy, Petőfi utca 486.: Csütörtökön este 1/2 órakor.

Budakeszi: Vasárnap és Csütörtökön este 8 órakor.

Cservenka: Kéthetenkint.

Csurug, Szük-utca 1211.: Vasárnap d. u. 8 és csütörtök este 1/2 órakor.

Kishegyes: Időnkint.

Kiskér: Vasárnap d. u. 2 és Szerdán este 8 órakor.

Kucora: Vasárnap d. u. 8 és Péntek este 8 órakor.

Szeretettel meghívjuk! Mindenkit szívesen látunk!

Kula: Hétfő este 8 órakor.

Nagyszékely: Időnkint.

Óbecse, Mező utca 61.: Vasárnap d. e. 1/2 és este 1/2 órakor és Péntek este 1/2 órakor.

Ókér: Időnkint.

Ósövér: Vasárnap d. e. 9 és este 7 órakor.

Szeged: Időnkint.

Szeghegy: Vasárnap d. e. 1/2, 9, d. u. 2 és este 1/2 órakor; Kedden este 1/2 órakor.

Szenttamás: Vasárnap d. e. 1/2, 10 és este 1/2 órakor. Szerda és Csütörtök este 1/2 órakor.

Tizsakmánfalva: Vasárnap d. e. 9 és este 1/2 órakor; Szerdán este 7 órakor.

Újszivác: Vasárnap d. e. 9 és este 7 órakor.

Újverbász, Rákóczi F. út 436.: Vasárnap d. e. 1/2, 10 és este 8 órakor; Szerdán este 8 órakor.

Újvidék: Jenőherceg utca 5.: Vasárnap d. e. 10 és este 1/2 órakor; Csütörtök este 8 órakor.

Kiadja: a „Keresztény könyvesház” k. f. szöve. Budapest, VII., ker. Rottenbiller-utca 35. szám.

Felölös szerkesztő: Jakob János, Újverbász. Bács-megye.

Nyomatott Boros György könyvnyomdájában Újverbáson.